

албански и епирски славѣни се сливатъ въ български народъ.¹⁾ Покръщанъето на българитѣ и създаванъето отдѣлна славѣно-българска църковна писменостъ свършено усигурява бъдещето на славѣно-българитѣ. Отъ това врѣме старитѣ лѣтописци захващатъ да наричатъ крайбрѣжията на Адриатическо Море „Българска Земя“, „България“, а самитѣ славѣни я наричали *Загорие*.²⁾ Сжщо тѣй прѣзъ XI. в. Епиръ се нарича „Българска Земя“, жителитѣ му „българи“, гр. Арта се означава като „български градъ“.³⁾ Славѣно-българската властъ не могла да се утвърди яко въ сѣверо-западния край на Балканския Полуостровъ и да прѣтопи и тамошнитѣ славѣнски племена въ своя организъмъ; затуй по-късно прѣзъ X. и XI. в. тамъ се появяватъ нови политически славѣнски държави, *Сърбия* и *Хърватско*, които при самата си поява сж противници на българитѣ и осуetyватъ една обща славѣнска политическа властъ на Полуострова.

Славѣнскитѣ потоци не е могълъ окончателно да удави всички народи, които е залѣлъ. Най-напрѣдъ се свѣстятъ грѣцитѣ, които подъ името *ромей* почватъ упорита борба съ българския народъ по всичкитѣ южни краища на Полуострова. Тѣ имаха яки центрове въ Цариградъ, Адрианополъ, Сѣръ, Солунъ, Лариса и Патрасъ. Тая борба се водѣ съ ожесточение прѣзъ XI. XII. и XIII. в., докль дойдатъ турцитѣ. Цѣлата история на Българското Царство е въ сжщо врѣме борба на грѣцизма срѣщу славѣнството. Грѣцкитѣ народъ отъ южнитѣ крѣпости съ постоянната помощъ, що е получвалъ отъ островитѣ, и ослоненъ върху силната политическа византийска властъ, успѣва да отвоюва отъ славѣнитѣ старитѣ си жилища, и благодарение на своята по-висока култура можа да погрѣчи множество славѣни, които яко бѣха заседнали на негова земя. Отъ тая смѣсь се образува новиятъ *ромейски* или *грѣки народъ*, който и сега господарува въ най-южнитѣ краища на Полуострова и до день днешенъ води люта борба съ съ славѣно-българския народъ върху културно-езиковна почва.

На първо врѣме слѣдъ славѣнското нахлуване изглежда, че старитѣ илири въ западната частъ на Полуострова свършено сж изчезнали. Прѣзъ втората половина на X. в. царь Самуилъ разпространи българската властъ до Синьо Море и, като прѣвзе Драчъ, окончателно

¹⁾ Иречекъ, История, 170.

²⁾ Hahn, Albanesische Studien, Jena, 1854. I. 310, 311; В. Макушевъ, Историческія разысканія о славянахъ въ Албаніи, Варшава, 1871. стр. 3.

³⁾ Дриновъ, Заселеніе, 172—173.